

gelse, eller nogen af Nævningerne ikke har været tilstede under hele den forudgaaende Del af Hovedforhandlingen;

2) naar en Person, som ifølge Loven er udelukket fra Nævningehvervet i Almindelighed eller i den paagjældende Sag, har medvirket som Nævning;

3) naar den i Lov om Domsmagtens Ordning m. m. § 81, jfr. § 90, foreskrevne Meddelelse er forsømt, eller naar Eodtrækning af Nævninger til en Sag er foretagen, uden at det i § 314 foreskrevne Antal Nævninger var tilstede, eller naar Forfristerne i §§ 315—17 ere tilfidesatte, eller naar Nævningerne ikke lovlig ere blevne edfæstede;

4) naar Reglerne om Maaden, hvorpaa Spørgsmaalene til Nævningerne skulle stilles, ere tilfidesatte, eller det paa Grund af Retsvildfarelse eller i aabenbar Misfjendelse af den i Forhandlingerne liggende Opfordring er undladt at stille Spørgsmaal, som burde være stillede, forsaavidt ikke Udfaldet af Nævningernes Erklæring viser, at Feilen er bleven uden Betydning;

5) naar Nævningernes Erklæring er saa ufuldstændig, utydelig eller modsigende, at en Domsfældelse ikke burde være støttet paa den, men Retten burde have gjort Anvendelse af sin Beføjelse efter § 348, eller naar Retten uden Føie har fundet en Erklæring, som begrundede Frifindelse, ufuldstændig, utydelig eller modsigende og derfor har bragt § 348 til Anvendelse;

6) naar Erklæringer, som det ligger udenfor Nævningernes Beføjelse at afgive, ere tagne i Betragtning af Retten;

7) naar Retten i Genhold til § 350 har frifundet eller henvist Sagen til ny Forhandling, men Beslutningen derom enten hviler paa en Retsvildfarelse eller ikke er ledsaget af Grunde eller ikkun begrundet ved en almindelig Henvisning til Forhandlingernes Resultat, eller naar Slutningsbestemmelsen i § 351 er tilfidesat;

8) naar ellers mod Loven Dommen ikke er grundet paa Nævningernes Erklæring.

§ 376.

Paaanke i Anklagens Interesse kan ikke finde Sted paa Grund af Krænkelser af Rettergangsregler, som ere foreskrevne til den Sigtedes Løb, og omvendt kan Paaanke i den Sigtedes Interesse ikke finde Sted, fordi Rettergangsregler, som ere foreskrevne for Anklagens Skyld, ere tilfidesatte.

Krænkelser af Rettergangsregler, med Hensyn til hvilke Loven kræver, at Indsigelse skal fremsættes inden en vis Frist, kunne ikke benyttes som Anleggrund, naar Fristen er forsømt. Det Samme gjælder, naar Besværing kunde anvendes som Retsmiddel, men ikke er anvendt eller ikke er tagen til Følge.

§ 377.

Dommen kan fremdeles paaankes:

1) naar Loven er urigtig anvendt ved Spørgsmaalet, om Statsanklageren i Genhold til §§ 34 og 36—37 var berettiget til Paatale;

2) naar i Sager, som ere paakjendte uden Nævninger, Retten ved at domsfælde eller frifinde har anvendt Loven urigtig paa de i Dommen som beviste antagne Kjendsgjerninger;

3) naar i Nævningesager Retten har grundet Domsfældelse paa en Erklæring af Nævningerne, som indeholder en Retsvildfarelse, eller naar Retten har domsfældt eller frifundet paa Grund af urigtig Anvendelse af Loven i Henseende til saadanne Punkter, som ikke høre under Nævningernes Afgjørelse;

4) naar Retten i at fastsætte Straffen er gaaet udenfor de i Loven foreskrevne Grænser;